

Zorg op afstand, een uniek concept "Je kunt begeleiders horen en je ziet hun gezicht"

Ger Prevaes: "En ik heb contact met mijn vriendin."

Eind 2008 is de pilot zorg op afstand gestart. Die duurt tot eind 2010. Via beeldschermcommunicatie kunnen cliënten contact leggen met hun begeleiders en verwanten.

Verschillende instellingen in Nederland werken al met beeldschermcommunicatie in de ouderenzorg. Cordaan heeft als eerste zorginstelling het initiatief genomen om beeldcommunicatie in te zetten voor vier bijzondere doelgroepen: zelfstandig wonende cliënten met een verstandelijke beperking, mensen met psychiatrische problematiek, Surinaamse ouderen die Nederlands spreken en voor Turks en Marokkaanse ouderen die geen tot matig Nederlands spreken.

Veiliger

Uit evaluaties moet blijken of zorg op afstand ook een meerwaarde heeft voor deze cliënten. De vooruitzichten zijn in ieder geval positief. Ger Prevaes (62 jaar) is al 20 jaar cliënt van Cordaan en doet sinds mei 2009 mee met deze pilot.

Aan de Buyskade (Oud-West) in een grote stoel, zit een gelukkige Ger; "Ik ben tevreden, ik vind het goed dat dit er is". Zorg op afstand heeft veel voordelen: "Je kunt begeleiders horen. En je ziet gelijk hun gezicht. Zo herken je mensen." Ger voelt zich de laatste tijden veel veiliger. Hij kan het beeldscherm aanzetten als hij hulp wil vragen. "Daardoor voel ik mij niet zo alleen. En ik heb contact met Rietje Gooyer, mijn vriendin."

Persoonlijk begeleider Femke Heidemans: "Het is ook handig als cliënten post binnenkrijgen. Ze kunnen dan de brieven laten zien. Als het een brief van de deurwaarder of van de belastingdienst is dan ondernemen we meteen actie." Daarnaast kunnen we ook filmpjes ontwikkelen voor cliënten die leren hoe

"Vooral educatieve en preventieve filmpjes zijn belangrijk voor deze cliënten"

ze met situaties moeten omgaan (bijvoorbeeld wat ze moeten doen als ze hun woning verlaten). Vooral educatieve en preventieve filmpjes zijn belangrijk voor deze cliënten." Op dit moment doen er vijf cliënten met een verstandelijke beperking die mee doen aan het project.

In IJburg is er ook een groep met psychiatrische problematiek aangesloten. Voor de Surinaamse, Turkse en Marokkaanse ouderen is de pilot in voorbereiding. De bedoeling is om per doelgroep 20 personen aan te sluiten.

Universiteit van Amsterdam

De Universiteit van Amsterdam doet tijdens de pilot een onderzoek. Monitoren, tussentijdse evaluaties en oplevering van het project zijn de drie belangrijkste uitgangspunten van het onderzoek. Er vinden tussentijdse gesprekken met cliënten en medewerkers plaats. Als blijkt

dat er aanpassingen nodig zijn dan zal dit tijdens de pilot meegenomen worden.

Spelletjes

"Gezichten kan ik wel onthouden maar namen niet", vertelt Ger. "Ik vind het jammer dat ik niet 24 uur per dag contact kan maken met de locatie." Na 19:00 uur is dit door technische redenen niet meer mogelijk.

Cliënten hebben verschillende interesses. De een houdt meer van muziek, de ander meer van spelletjes, en de ander meer van foto's. Tege-

lijktijd moet het ook gebruiksvriendelijk blijven.

Ger is soms wel bang als hij met zijn vingers het scherm aan raakt. "Ik ben bang dat het kapot gaat als ik hard druk." In het begin moest hij wel leren zijn vingers te gebruiken. Het contact met zijn begeleiders is zeker verbeterd. Het leven is volgens Ger nu anders, er zijn meer mogelijkheden. Hoewel er nog punten zijn die beter kunnen, kunnen we spreken over een project dat een grote meerwaarde heeft.

Serkan Sert

Wilt u meer weten over het project Zorg op Afstand?

Neem dan contact op met Toosje Roel, Projectleider Zorg op Afstand
tel. 020 88 60 349
e-mail: amroel@cordaan.nl

Voor meer info: www.zorgopafstandbijcordaan.nl

Dijckstate:

"Een bijzondere woonvoorziening"

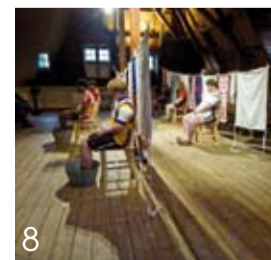
De verwijzer:

"Meeste cliënten ervaren Ketelhuisplein als veilige woonplek"

Dagbehandeling Zomerpark:

"Ik ga vaak met een blij gevoel naar huis"

Lebelle:

"We hebben nog nooit zo goed gespeeld"

Moedernetwerk wint Stimuleringsprijs 2009

De stimuleringsprijs geeft om de twee jaar elke afdeling de mogelijkheid om een project binnen Cordaan te realiseren. In 2009 was het thema 'Kleurrijk Cordaan'. De inzendingen waren dit jaar vanuit verschillende afdelingen binnengekomen, een grote mate van betrokkenheid leverde leuke, inspirerende en uitvoerbare projecten op.

De moeders van het moedernetwerk bij de uitreiking van de stimuleringsprijs

Verantwoordelijkheid

De derde prijs ging naar zorgboerderij Klarenbeek. Initiatiefnemer Wim Schoonhoven presenteerde een leuk initiatief. Daarbij kunnen mensen van verschillende afkomst als dagactiviteit een moestuin verbouwen op het stukje grond van zorgboerderij

Klarenbeek. Bezoekers van de tuin (niet westerse cliënten) krijgen zelf de verantwoordelijkheid voor het onderhoud van de tuin.

Laagdrempelige activiteiten

De tweede prijs ging naar dagactiviteitencentrum Jacob van Lennep-

kade. Medewerkers dienden een projectvoorstel in waarin voor vrouwen van niet westerse afkomst laagdrempelige activiteiten worden georganiseerd. Dit ook om het integratie en emancipatie proces van vrouwen van niet westerse afkomst te bevorderen.

CORDAAN OP DE PARTICIPATIEMARKT

Cordaan verzorgde ook een kookdemonstratie op de Participatiemarkt

Op donderdag 26 november organiseerde Stichting De Omslag voor de vierde maal de Amsterdamse Participatiemarkt. In een sfeervolle Meervaart kwamen ruim 1200 bezoekers langs om zich te oriënteren op het brede aanbod van projecten op het gebied van activering en maatschappelijke participatie. De markt werd geopend door burgemeester Job Cohen.

Cordaan was ruim vertegenwoordigd met diverse kookdemonstraties, workshops planten oppotten, stoelen monteren, en textiel bedrukken. In de hal van de Meervaart werden de jonge getijes en konijnen van dierenweide Osdorp uitgebreid geknuffeld door de vele bezoekers.

Buiten werkten de mannen van het botenproject ondanks het slechte weer met hun sloop- en lasapparaten aan een oude boot. Op de bovenverdieping was een expositie van keramiek en schilderijen uit de Kunstwerkplaats.

Ook veel cliënten van Cordaan hadden hun weg gevonden naar de Meervaart. Zij genoten van muziek en entertainment en dwaalden over de informatiemarkt. Wie dat wilde kon meedoen aan badminton- en tafeltenniswedstrijden. Er was veel culinair te genieten bij de kookworkshops. Met name de bezoekers van DAC Wingerdweg lieten zich van hun beste kant zien met wildzwijn en de groenten van Klarenbeek.

Thuiszorg nu ook in Centrale Cliëntenraad Cordaan

De heer Aan (links) en de heer Kuperus tekenen de overeenkomst, mevrouw Huyser en de heer Damen kijken toe

Op 8 december ondertekenden de Centrale Cliëntenraad Cordaan (CCC) en de Raad van Bestuur een nieuwe overeenkomst. Na uitgebreid overleg en stevig onderhandelen is een afvaardiging van de cliëntenraad van Cordaan Thuiszorg toegenomen tot de CCC, die daarmee uit 13 leden bestaat.

Eelco Damen ondertekende namens de Raad van Bestuur en sprak van een enorme stap: Er waren nogal wat discussiepunten en we wisten niet zeker of het zou gaan lukken, maar dit is een grote stap in de samenwerking en een heel goed signaal. Ineke Huyser is afgevaardigde van de thuiszorg: "Ik heb zelf gelukkig nog geen thuiszorg nodig, maar

in de medezeggenschap van de thuiszorg zitten ook groeperingen uit de stad. De overname door Cordaan is levensreddend voor de thuiszorg geweest. Zo komt het dat ik hier nu zit. Naast Ineke bestaat het dagelijks bestuur van de CCC nu uit Klaas Kuperus namens de VG sector (wonen en dagbesteding) en Martin Aan namens de V&V sector.

"Wij willen niet dat andere moeders obstakels ondervinden als hun kind zorg nodig heeft"

Handboek

De andere 2e prijs ging naar Dennis Tahiti van Cordaan Thuiszorg. Het idee is om een discussiedag te organiseren met multiculturele zorg als thema. Na deze dag worden kennis en ervaringen gebundeld in een handboek. Hierin staan allerlei verschillende culturele punten beschreven. Zo kunnen alle medewerkers dit handboek raadplegen als zij meer willen weten over de culturele verschillen van verschillende groeperingen.

De Hoofdprijs

Cordaan Jeugd nam de hoofdprijs in ontvangst. Een netwerk van moeders die een kind hebben met een ontwikkelingsachterstand, verstandelijke of meervoudige complexe handicap.

Het hoofddoel: moeders met een verstandelijk en/of meervoudig complex gehandicapt kind te bereiken en de gelegenheid geven informatie en ervaringen te delen.

"Wij willen niet dat andere moeders obstakels ondervinden als hun kind zorg nodig heeft", aldus een geëmotioneerde moeder en één van de winnaars van het project. Opvallend was dat moeders van het huidige netwerk zelf training wilden. Zo kunnen zij andere moeders betrekken bij het netwerk en ondersteunen waar het nodig is. In een volgend nummer van CC een uitgebreidere kennismaking met het moedernetwerk.

Ronald Leeuwis

DIJCKSTATE: EEN BIJZONDERE WOONVOORZIENING

"Dijkstate is een bijzondere woonvoorziening" begint Bert Hoogendoorn, de teammanager van Dijkstate en Toutenburg. Wij zijn namelijk eigenlijk een thuisorganisatie 'plus'. De mensen wonen hier zelfstandig en kunnen zorg afnemen wanneer nodig op basis van een indicatie. De mensen kunnen eveneens gebruikmaken van het alarmeringsysteem. De medewerkers en bewoners gaan je vertellen over wat zij vinden van Dijkstate en het dorpje Maartensdijk"

Echt altijd voor elkaar

Willemijn is verpleegkundige en 1½ jaar werkzaam: "In Maartensdijk is de godsdienst, het geloof, heel belangrijk. Men spreekt wel van 'zwarte kousen'. Hier in Dijkstate wonen dan ook mensen van alle gezindten door elkaar, maar het bijt elkaar niet. Als er wat met een bewoner is, dan staan de mensen echt altijd voor elkaar klaar. Het is een dorp waar de sociale controle groot is. Dat is meestal prettig, maar soms... Het winkelcentrum is naast de deur van Dijkstate gevestigd. Daardoor kunnen de mensen langer zelfstandig blijven."

Maartensdijk, een dorpje bij Utrecht

Ingid, verpleegkundige: "Ik ben gestart als vrijwilliger bij ouderen, toen psychogeriatric. Daar had ik het heel erg naar mijn zin. Via open sollicitatie ben ik als medewerker begonnen. Maartensdijk ligt niet in een stadsdeel van Amsterdam, zoals sommige collega's wel eens denken, maar is een dorpje in de buurt van Utrecht," vertelt Ingid.

"'s Morgens maken we koffie en ontbijt bij de mensen thuis. Verder hebben de mensen een alarmeringssysteem ter beschikking, zodat ze op elk moment hulp kunnen vragen. Er wonen hier zowel mensen die van ver buiten Maartensdijk vandaan komen als mensen uit Maartensdijk zelf. Vanaf 55 jaar kunnen mensen bij ons inschrijven, maar de meeste bewoners zijn rond de 80 jaar."

Veel te doen

"De dag begint in Dijkstate om 7 uur. Er is dagverzorging van maandag t/m vrijdag. Hier worden verschillende activiteiten gedaan, maar ook gesprekken/discussie over allerlei onderwerpen. In het

THUIS ZAAANSTAD WORDT CORDAAN THUISZORG

Uitbreiding van dienstenpakket thuiszorg in de Zaanstreek

Al ruim drie jaar timmert een team van Cordaan Thuiszorg onder de naam Thuis Zaanstad in de Zaanstreek stevig aan de weg. De afgelopen jaren boden ze hulp bij de huishouding aan zo'n 500 klanten. Met ingang van 2010 mag Cordaan ook verpleging, verzorging en begeleiding bieden in deze regio. De uitbreiding van het dienstenpakket was het moment om onze diensten in deze regio onder de naam Cordaan Thuiszorg te gaan bieden.

Al ruim drie jaar timmert een team van Cordaan Thuiszorg onder de naam Thuis Zaanstad in de Zaanstreek stevig aan de weg. De afgelopen jaren boden ze hulp bij de huishouding aan zo'n 500 klanten. Met ingang van 2010 mag Cordaan ook verpleging, verzorging en begeleiding bieden in deze regio. De uitbreiding van het dienstenpakket was het moment om onze diensten in deze regio onder de naam Cordaan Thuiszorg te gaan bieden.

Aliejanne Benning en Monica Bronkhorst geven leiding aan het team van 90 medewerkers. Het werkgebied bestaat uit Zaanstad, Wormerland en Oostzaan. In deze regio gaat

Mevrouw Polak: "Ik ben blij dat ik hier woon"

Kinderen zou ik denk ik lastiger vinden, emotioneel gezien. Mijn werk is erg leuk, iedere dag is anders. Mijn werkzaamheden zijn de zorgdossiers van de bewoners bijhouden, het onderhouden van familiegesprekken, gesprekken met de cliënten, contact met de huisartsen, enzovoort. Het is niet de hele dag zorg en dat vind ik zelf wel prettig."

Het is hier verlicht

Mevrouw Polak, oudste bewoner van Dijkstate, 98 jaar: "Wat wil je van me weten, de sfeer? Nou de sfeer is heel goed. Een aantal bewoners komen uit de stad en

restaurant kunnen ook de buurtbewoners terecht kunnen voor lunch of diner. Verder wordt er heel veel voor de bewoners georganiseerd vanuit de Zonnebloem en Rode Kruis. Van de 55+ reizen wordt ook veel gebruik gemaakt. Stichting Welzijn Ouderen verzorgt toneel, schoenenverkoop, bijtarten, naalen maken, briden, bingo en het populaire koersbal."

De bewoners

Mevrouw Polak, oudste bewoner van Dijkstate, 98 jaar: "Wat wil je van me weten, de sfeer? Nou de sfeer is heel goed. Een aantal bewoners komen uit de stad en

in Dijkstate geen depressieve mensen zijn? Het is hier verlicht. Lichte huizen zijn belangrijk voor je gesteldheid. Dit is een prachtig huis. Een keer in de week heb ik muziekvond. Daar moet je heen, dat moet je waarnemen en horen. Vanavond komt het jongerenkoor zingen uit Westbroek."

Ik geef ze allemaal een 10

Mevrouw Otten, 82 jaar. "Ik kom vanuit Utrecht, van Tuindorp. Ik heb altijd in het jeugdwerk gezeten en 250 oppaskinderen gehad. Nu woon ik alweer 5 jaar in Dijkstate. In Utrecht konden wij niet een prettige woonvoorziening vinden en dit sprak ons direct aan. Dit is een prachtige plek. Vanuit mijn woning kan ik alles voorbij zien komen, de kinderen uit school die langsfietsen en de optochten. Het is al 50 jaar dat ik Sinterklaas speel. Jarenlang kreeg ik na afloop van de burgemeester een doos sigaren. Hij dacht vele jaren dat ik een man was. Totdat mijn zoon een keer buiten bij het afscheid zei "mam kom je nu mee". Toen heb ik nooit meer sigaren gekregen. Op oudejaarsavond verzorg ik de bingo voor de bewoners. Meestal winnen dezelfde mensen met bingo, maar nu hebben we wat extra's bedacht. Ik ben altijd al van het organiseren geweest. Verder doe ik zelf altijd mee met koersbal. De saamhorigheid in de verpleging is heel goed. Ze hebben veel over voor de mensen, maar ook voor elkaar. Ik geef ze allemaal een 10. De bewoners, ik ken ze allemaal en dat is prettig. Je bent hier vrij."

Petra Borst

Het team van Thuis Zaanstad

Nadia Pignato

Van mens tot mens

Riet Broens: “De mensen zijn zó blij met ons. Daar doen we 't voor”

De Oostoever is een complex waar ouderen zelfstandig wonen. De meesten zijn hoogbejaard en komen nog maar weinig buiten. Voor hen is de eettafel op maandag en vrijdag dan ook een belangrijke ontmoetingsplek. Er wordt een wijntje geschonken, daarna volgt een drie gangen-maaltijd en tot slot is er koffie. De meeste bezoekers wonen in de Oostoever, maar er komen ook wel mensen uit de buurt.

Zo ook Riet Broens. Zij woont in de buurt van het wooncentrum en ging af en toe met een kennis uit de Oostoever mee naar de eettafel. „Op een gegeven moment werd één van de vrijwilligsters ziek en Wies Minneboo die het nu in haar eentje moest regelen, kreeg het ontzettend druk. Ik zag haar maar steeds bezig en toen dacht ik 'ik ga haar maar helpen'. Ik kende haar wel, van linedancing.” Sindsdien organiseren Riet Broens en Wies Minneboo de eettafel samen. “We kunnen het heel goed vinden samen, 't gaat vanzelf, we hoeven niks te zeggen.”

ik toen maar gedaan. Ik begrijp het wel hoor. Stel dat ik een kom hete soep over iemand laat vallen, dan moet 't toch goed geregeld zijn.” Er is veel vraag naar de eettafel. De bewoners zouden het liefste nóg een avond in de week komen eten. Maar dat kunnen de huidige vrijwilligers echt niet aan. Het is nu al een tikkeltje zwaar. “We doen het werk met liefde, maar we kunnen nóóit weg. Het zou prachtig zijn als we een clubje van vier mensen hadden, dan zouden we elkaar een beetje kunnen afwisselen.”

ook wel echt voor de mensen. Als ze zich hebben opgegeven maar toch niet komen, gaan we kijken wat er aan de hand is. Dan blijken ze bijvoorbeeld een dag in de war te zijn.” En laatst hebben ze een dagje op een van de vaste bezoekers gepast. Kon haar dochter lekker naar de carnavaal.

Riet Broens is heel tevreden over de opkomst, maar ze vindt het jammer dat de bezoekers niet meer mixen. “Ze gaan steeds weer met hetzelfde groepje zitten. Ze hebben het dan heel gezellig, maar wij vinden het wel jammer. Als je eens met een ander praat, hoor je ook weer eens een ander verhaal. Maar ja, ze willen niet.”

Mixen

Wat haalt Riet Broens eigenlijk zelf uit het werk? “Het is heel dankbaar: de mensen zijn zó blij met wat we doen. Een heerlijk gevoel vind ik, daar doe je 't toch voor. We zijn er

Willemien Schenkeveld

Clubje

Maar zomaar meehelpen, dat bleek niet zomaar te gaan bij Cordaan. “Op een gegeven moment zeiden ze dat ik me eigenlijk officieel als vrijwilligster moest inschrijven. Dat heb

“De mensen zijn zo blij met wat we doen”

de vrijwilliger

De cliënt: “Mooi! Ik ben er weer, maar wel nog met een stickie”

Het is woensdagavond en ik zou John ontmoeten op de locatie van Cordaan waar hij nu woont. John zijn vriendin is er ook en die vertrekt niet veel later naar boven. Op mijn eerste vraag hoe en wanneer hij hier is komen wonen, brandt hij direct los en vertelt: “Ongeveer een jaar geleden of misschien iets langer ben ik hier komen wonen, het ging helemaal niet goed met mij, veel alcohol en drugs, maar nu ga ik zelfs 15 januari verhuizen naar een eigen woning, wel van Cordaan met begeleiding.”

“Ze moeten nog wel een oogje in het zeil houden”

Niemand

John vertelt: “Ik had een relatie van ruim 12 jaar, woonde in Amsterdam Noord en mijn ex was ziek, ze had veel verschillende klachten en ik zorgde voor haar. Ik stond op, liet onze honden uit, ging werken, want ik had een baan in de bestrating, kwam thuis en liet de honden uit, deed de boodschappen, het huishouden, kookte het eten en ga zo maar door. Ik ging hieraan kapot, maar ik had het er met niemand over. Ik ging steeds meer drinken en blowen om alle problemen weg te stoppen.” Bij wie kon je terecht in die tijd om je verhaal te delen? “Niemand!” wist hij me te zeggen.

Dat was niet wat John had geleerd en gaandeweg zakte hij steeds verder weg. Via zijn werkgever is hij bij maatschappelijk werk terechtgekomen, want zijn werk kwam in gevaar en hij is uiteindelijk weggegaan bij zijn ex. Hij heeft zijn honden en zijn huis/meubilair achtergelaten en moest opnieuw beginnen. “Ik had regelmatig huiltuien, was agressief en ik dronk en blowde nog veel.”

Vissen

“Stap voor stap, mede na enkele incidenten waar ik te ver ben gegaan in mijn gedrag door alcohol en drugs en met het leren vertrouwen van mijn begeleiders ben ik meer hulp gaan accepteren van o.a. het Mentrum voor mijn problemen en ik heb ook

ADHD waar ik medicijnen voor krijg. Ik neem die onder toezicht in, want tevens ben ik samen met de Jellinek gestopt met drinken.”

John verhuist naar een andere locatie van Cordaan waar hij meer zelfstandig kan wonen. “Nu drink ik niet meer, het doet me ook niks meer, ik heb wel in de avond even een stickie nodig om wat rust te vinden. Waar ik nog meer rustig van word? Ik ga graag vissen op karpers, alleen of met vrienden. Verder breng ik veel tijd door met mijn vriendin, samen dingen ondernemen.”

“Waarmee kan Cordaan jou op je nieuwe locatie bij helpen?”

Voorzichtig zegt hij: “Ze moeten echt nog wel een oogje in het zeil houden en mijn geldzaken beheren. Ik vind het wel vervelend dat ik een nieuwe begeleider krijg, want ik vertrouw mijn huidige en die heeft me overal in bijgestaan en dan hoop ik niet dat ik alles opnieuw moet vertellen.”

Vanwege de persoonlijke gevoeligheid van het verhaal heeft de cliënt aangegeven liever niet met zijn eigen naam en foto in het artikel te staan en is een gefingeerde naam gebruikt.

Tamara Streng

Johan Vincent: “Meeste cliënten ervaren Ketelhuisplein als veilige woonplek”

Hoe is zo'n samenwerking nu eigenlijk tussen medewerkers van Mentrum en woonvoorziening Ketelhuisplein van Cordaan? Gaat dat 'van een leien dakje' of zijn er nog onderdelen die verbeterd kunnen worden? Johan Vincent, Sociaal Psychiatrisch Verpleegkundige bij Mentrum – LTP (Langdurig Transmurale Psychiatrie), deelt zijn ervaring en geeft zijn mening over Cordaan.

“Cliëntgerichtheid staat bij Mentrum centraal” vertelt Johan. “We laten mensen in hun waarde. Dat wil zeggen, wij benaderen de mensen op hun gezonde kant. Verder werken wij vanuit onze visie vanuit een herstelvisie en werken vraaggericht, integraal, transparant en transmuriaal.”

“Ik heb 34 jaar geleden de opleiding gedaan in Santpoort. Zo ben ik begonnen. In '89 ben ik met een grote groep bewoners in Amsterdam gaan werken bij 'beschermd wonen'. En daarna zijn we gestart op Tesselschadestraat 31, de LTP van Mentrum.”

Mensen voor mensen

“Wij zijn er voor cliënten met langdurende complexe psychiatrische problematiek en voor cliënten met verslavingsproblematiek. Andere poliklinieken melden cliënten bij ons aan als zij vaststellen dat mensen langer en meer begeleiding nodig hebben. Sommige mensen komen hier, maar ik doe ook wel veel huisbe-

zoeken. Soms lukt het iemand even niet om de deur uit te gaan naar een afspraak. We werken hier bij de LTP met een psychiater, psycholoog, maatschappelijk werk, trajectbegeleiders, ervaringsdeskundigen en hebben een somatische poli inclusief huisarts. Een band opbouwen met een cliënt kost heel veel tijd. Met sommige patiënten heb ik al meer dan 20 jaar contact.”

Een veilige woonplek

“Wij begeleiden ook cliënten van het Ketelhuisplein. Er is veel contact met teammanager Wiel Willems. Goed contact met de woonbegeleiding is belangrijk. Zeker de laatste jaren is dat contact goed. Er is ook snel overleg mogelijk tussen de psychiater, psycholoog en trajectbegeleider.

Ook op het Ketelhuisplein zijn cliënten met een dubbele diagnose, (bv. verslavings- en psychiatrische problematiek) en dat vraagt meer begeleiding. Alle cliënten van de woonvoorziening Ketelhuisplein van Cordaan hebben een SP-ver bij de LTP (Mentrum) of vanuit de

ouderenzorg. De meeste cliënten ervaren het Ketelhuisplein als een veilige woonplek. Binnen het Ketelhuisplein heb je een vast team aan begeleiding. De laatste jaren is daarin niet veel veranderd en daardoor kennen zij de cliënten heel goed. Ik kan makkelijk met Wiel overleggen, omdat ik hem al jaren ken. Het is essentieel om laagdrempelig contact te hebben met zowel woonbegeleiding als teammanager. Elke week, tijdens de lunch, ga ik langs bij het Ketelhuisplein om met de woonbegeleiding even bij te praten. Daarnaast bezoek ik mijn cliënten verder op afroep bij een crisis.”

Kritische punten, wat kan beter...

“Waar ik wel tegenaan loop... De mensen hebben een kamer waar ze geen eigen douche en toilet tot hun beschikking hebben. En dat is voor hun privacy van groot belang vind ik. Het is lastig om de 'zelfzorg' voor een aantal moeilijke mensen met de woonbegeleiding te bespreken. Met 'zelfzorg' bedoel ik, dat een kamer opruimen

“Wekelijks ga ik langs op Ketelhuisplein om bij te praten”

voor een patiënt erg lastig kan zijn en dan is de vraag wanneer grijp je in als begeleider.”

Vraag voor Cordaan

Welke vraag zou je Cordaan willen voorleggen? “Nou, ik ben benieuwd hoe Cordaan, als overkoepelende organisatie, kijkt naar een woonvoorziening als Ketelhuisplein.”

Verbeterplannen en tips 2010

Wat zou je willen veranderen dit jaar? “De woonbegeleiding van het Ketelhuisplein heeft meestal wel contact met de familie van de patiënt. Dit jaar zou ik vanuit Mentrum meer contact met de familie willen hebben.”

Verder zou ik beter overleg met de woonbegeleiding willen hebben

over de zorg en behandelplannen van de cliënten. Nu krijgt de woonbegeleiding achteraf de informatie van ons. Wij kunnen vanuit onze kant de woonbegeleiders tijdig op de hoogte stellen van deze besprekingen.

Voor de begeleiding zou het goed zijn als Cordaan deskundigheidsbevordering in de psychiatrie organiseert. Dat helpt je om de cliënten nog beter te begrijpen en te handelen bij een situatie. Misschien ligt daarin ook een taak voor ons. Het is een goed idee om te beginnen met de woonbegeleiding uit te nodigen bij onze tweewekelijkse deskundigheidsbevordering-bijeenkomsten. Ik ga dat binnenkort eens met Wiel bespreken!”

Petra Borst

de verwijzer

Dagbehandeling in In het Zomerpark

“Ik ga vaak met een blij gevoel naar huis”

De freule. Zo wordt Maria Wollaars (86) gekscherend genoemd door mannelijke bezoekers van de dagbehandeling van woonzorgcentrum In het Zomerpark in Nieuw Vennep. “Ik heb geen idee waarom”, zegt ze met een brede glimlach. “Trouwens, kan de fotograaf mijn rimpels weghalen voordat de foto in de krant komt?”

De goedgekapte dame is een graag geziene gast bij de dagbehandeling. Drie keer in de week is ze er tussen tien en vier uur. “En ik ben er volmaakt gelukkig. Bij de dagbehandeling voel ik me veilig.”

Mevrouw Wollaars: “Bij de dagbehandeling voel ik mij veilig.”

Een monumentje voor bewoners en verzorgenden

“Sprekende Handen”

Bewoners:

“Dat is mooi, dat het opgeschreven is. Dan kun je er naar kijken en dan raak je het niet kwijt.”

“Dat kunnen wij, dat hebben wij. Met elkaar!”

“Ik ben blij.”

Verzorgenden:

“Wat was het mooi. En wat een grote opkomst.”

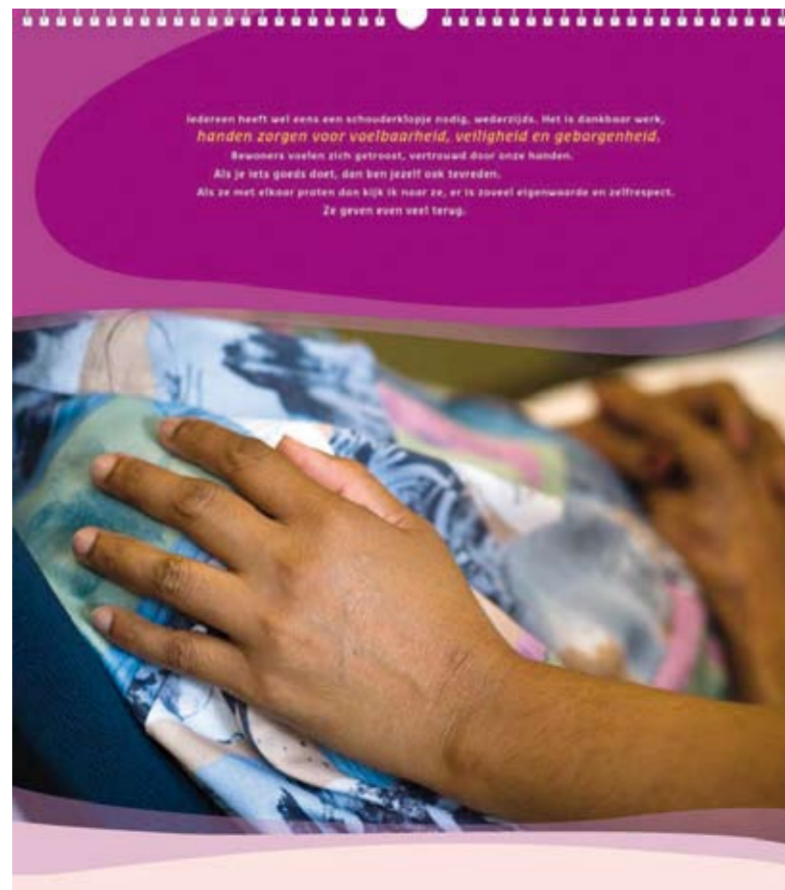
“Zoals het op de foto's staat, zo is het echt.”

“Ik liet de kalender aan mijn zoon zien en hij zei: ‘Mamma, nu krijg je echt waardering voor je werk!’”

Op 5 november vond in verpleeghuis Gaasperdam de feestelijke presentatie plaats van de verjaardagskalender “Sprekende handen”. Deze kalender is de bekroning van een seizoen groepswerk rondom het thema “handen”. In de ontmoetingsgroepen op de psychogeriatrische afdelingen van Gaasperdam, stonden de handen van de bewoners een jaar lang centraal. Oude handen spreken immers boekdelen, hun lijnen en rimpels vertellen van het levensverhaal. En de verhalen kwamen los! Want wat hebben oude handen veel gedaan: gezorgd, gewerkt, gekoesterd, geknokt, bijgedragen aan het leven.

De verjaardagskalender maakt dit leven zichtbaar in woord en beeld en bevestigt zo de waardigheid van

de bewoners. Dat geldt ook voor de handen van de verzorgenden. Want zonder hun aandachtige, bezielde en liefdevolle zorg zijn wij nergens. De handen van de bewoners en de handen van de verzorgenden: “Sprekende handen”. Hun eigen handen, hun eigen woorden, door middel van de verjaardagskalender in beeld gebracht. De foto's op de kalender zijn ook op Ansichtkaarten afgedrukt. En op levensgrote doeken die in de gangen grenzend aan de psychogeriatrische afdelingen hangen. Ook hangen er tekstbordjes waarop uitspraken van bewoners en verzorgenden staan afgedrukt. Ze hangen er als een monumentje voor de bewoners en voor de verzorgenden. En zo worden ze ook ontvangen, blijkt uit alle reacties die door de foto's worden opgeroepen.

Cadeau

Het was een prachtig en zeer druk bezocht feest, op de vijfde november. De sfeer was uitstekend, de be-

“'s Avonds ga ik vaak met een blij gevoel naar huis”

Toch waren er flink wat voeten in de aarde nodig om mevrouw Wollaars ervan te overtuigen naar de dagbehandeling te komen. Nadat ze haar man, dochter en kleindochter verloor werd het donker in haar hoofd. Het huis met tuin in Rijsenhout werd haar te groot, en bovendien viel ze vaak. Een aanleunwoning vlakbij in Nieuw Vennep was de oplossing. “Je zou het moeten zien. Alles is zo mooi, en al mijn spullen kon ik meenemen.”

Gezellig

Mevrouw Wollaars heeft zes dagen in de week thuiszorg van Amsteling. Toch was ze vaak somber en alleen. De dokter vertelde over de dagopvang. Ideaal, maar mevrouw Wollaars zag het totaal niet zitten.

Verpleegster Margonda Scheps kwam op huisbezoek en heeft haar kunnen overtuigen een keertje te komen kijken. “De eerste dag vond ik er niets aan. Een mens heeft

zo zijn trots. Maar de tweede dag vond ik het stiekem al heel gezellig. De andere mensen zijn ook heel aardig. We kunnen flink met elkaar lachen, maar ook serieuze gesprekken voeren. Ik kan goed luisteren, en volgden mij ook aardig vertellen. Door de dagbehandeling heb ik ontdekt dat ik veel heb meegemaakt, maar dat er veel ergere dingen in de wereld zijn.” De verpleegsters zijn als een soort moeders van mevrouw Wollaars. “Iedere zuster is aardig voor me. Hoewel ze het soms heel erg druk hebben, merken wij er niets van. Nog steeds nemen ze de tijd voor je, en vragen hoe het met je is. Dat heeft een mens soms nodig. 's Avonds ga ik vaak met een blij gevoel naar huis. Ik heb veel meegemaakt, maar heb mijn vrede gevonden.”

Merel Kloet

pink. De verzorgenden glommen van trots. Terecht! En ook de familieleden en vaste vrijwilligers genoten van het vrolijke samenzijn. Aan hen allen werd de verjaardagskalender als cadeau aangeboden, vrucht van de samenwerking tussen muziektherapie (Irene Majier) en geestelijke verzorging (Paula Irik). Dit cadeau is mogelijk gemaakt door gulle bijdragen van de volgende stichtingen: Vrienden van Gaasperdam, Het Schiphoffonds, Het Vierkerkenhuis, De Eendracht en Anso's Hofje. Dat dit cadeau zo aansprekend is geworden, danken we aan de enorme inzet, liefde en aandacht van Esther Pennarts (fotografe) en Pieter Hordijk (vormgever).

De kalender en een setje van dertien Ansichtkaarten zijn te bestellen. Het complete pakket kost 15 euro. De kalender of de Ansichtkaarten apart kosten zeven euro vijftig. Ze zijn te bestellen bij Rozette Wallega, verpleeghuis Gaasperdam. Tel. 564 23 00.

Rozette Wallega

woners voelden zich op hun gemak. Zij maakten grapjes, zongen naar hartelust mee en hier en daar werd een traantje van ontroering wegge-

Galerie Amsterdam Outsider Art feestelijk geopend

De deuren van de galerie waren al een tijdje open voor publiek, maar woensdag 16 december vond de officiële opening plaats. Alle genodigden werden in een grote tent in de tuin ontvangen. Voor verwarming in de tent was gezorgd. Om half vijf begon het programma en heette galeriehoudster Bert Schoonhoven alle aanwezigen en in het bijzonder de kunstenaars welkom. Mevrouw Wil Codrington, dagelijks bestuurder van het stadsdeel Centrum, nam het stokje over en vertelde enthousiast te zijn over de bijzondere galerie op deze prachtige locatie in de stad. De heer Ruud Lapré, verbonden aan de kunstadviesraad van de galerie, lichtte toe wat het belang is van deze galerie voor de kunstenaars die er de gelegenheid krijgen te exposeren. Tot slot sprak de heer Jan van Duyn namens de Protestantse Kerk Amsterdam. Deze ‘buurman’, de galerie zit in het zelfde gebouw als de diaconie, benadrukte dat de galerie, de winkel en het zalencentrum een mooie toevoeging zijn aan de verzameling instellingen die op het terrein rond de Van Limmikhof en Hermitage gehuisvest zijn.

Schildersdoek

Vervolgens was het de beurt aan mevrouw Codrington en de heer Lapré om het pand officieel te openen. Met het wegtrekken van een schildersdoek dat letterlijk voor de ingang gespannen was, werd het pand geopend. De sprekers kregen uit handen van kunstenaar Norbert de Jong een werk van zijn hand. Norbert heeft een aantal schilderijen gemaakt met als thema Amsterdam. Het schilderij was voor de stadsdeelbestuurder tevens een afscheidscadeau, aangezien zij afscheid neemt van de gemeente. Een mooiere herinnering aan de stad is niet denkbaar.

Daarna was het tijd voor het bezichtigen van de galerie, de winkel en de vergaderzalen. De aanwezigen lieten zich enthousiast door het pand rondleiden, onder het genot van een hapje en een drankje.

Er kan teruggeblikt worden op een geslaagde opening.

Bezoek de galerie

Wilt u zelf een kijkje nemen in de galerie, dan kunt u van dinsdag tot en met zaterdag van 11.00 tot 18.00 uur terecht in de galerie aan de Nieuwe Keizersgracht 1A.

Elise Kaandorp

Bert Schoonhoven en mevrouw Codrington bij de opening van de galerie

Nationale Week van de Dialoog groot succes

Amalia Arindell: “Wij werken een half Op 7 november werd door burgemeester van Rotterdam Aboutaleb de Week van de Dialoog afgesloten met de uitreiking van de Rotterdamse Dialogogaward 2009. In deze week gingen zo'n 10 – 12.000 mensen, verdeeld over 1100 tafels in 45 steden, met elkaar in dialoog over maatschappelijke vragen. Tijdens de dialogen kregen deelnemers de kans om aandachtig naar elkaar te luisteren, ervaringen en ideeën uit te wisselen en samen te dromen over idealen. Cordaan deed in Amsterdam mee met 8 tafels.

Locaties die meededen:

Nieuw Geuzenveld samen met “Laat het van twee kanten komen” en stichting AFAK.

Senecastraat

De Boeg, met politie Amsterdam Amstelland

Nieuw Vredenburg

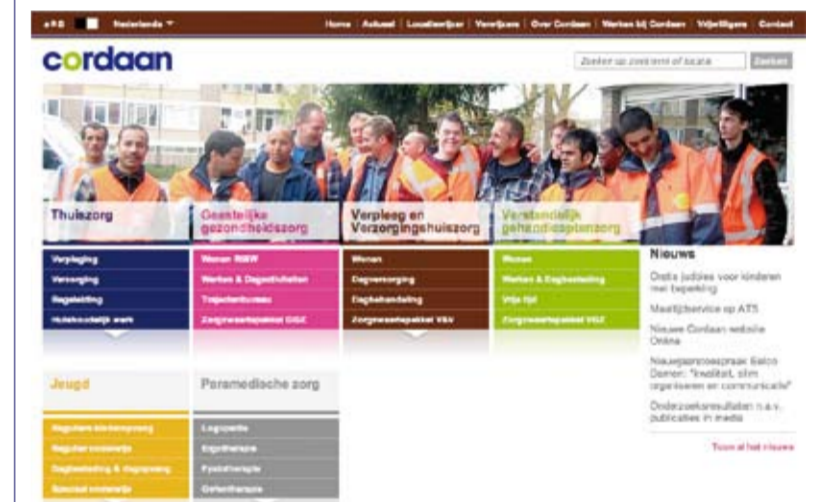
Hudsonhof met stichting Dock

DAC Meer en Oever

De Gooijer

In Amsterdam werd op de radio een uur lang een live dialoog gevoerd over het thema: ‘leidt digitaliseren tot meer contact of isolement? De luisteraars konden hun vragen via Twitter stellen. Alle dialoogsteden hebben een eigen website met informatie.

Nieuwe Cordaanwebsite goed ontvangen

Op 4 januari is de nieuwe website van Cordaan online gegaan. De site onderscheidt zich van zijn voorganger vooral door zijn overzichtelijkheid. Via één klik heeft de bezoeker alle zorglocaties van Cordaan op een rijtje. Door verfijning van de zoekcriteria kan de bezoeker een zorglocatie vinden die aansluit op zijn of haar behoeftes en verlangens. Binnenkort is er ook de mogelijkheid om verschillende locaties met elkaar te vergelijken. Zo kan de cliënt tot een goede keus komen. Met deze website krijgt de bezoeker een snel overzicht van de zorg en dienstverlening die Cordaan en Cordaan Thuiszorg bieden. De reacties zijn doorgaans positief. U vindt de nieuwe website op www.cordaan.nl.

Ronald Leeuwis

COLUMN

Kracht van gedenken

“Vroeger was tante groot en stevig”, vertelt haar neef. Wij hebben mevrouw Waverijn nooit anders gekend dan kwetsbaar. Gekromd kwam ze bij ons in het verzorgingshuis binnen, gekrompen tot een lengte van hooguit anderhalve meter. Met in haar zorgdossier een indrukwekkende lijst van tien ziektes. En met in haar levensloop een minstens even indrukwekkende lijst van verlies en ongeluk. Maar indrukwekkender

dan al haar beperkingen was haar doorzettingsvermogen. “Je moet het pad gaan dat voor je is klaar gelegd”, zei mevrouw Waverijn. “Ligt daar een brok, dan moet je je niet omkeren, dan moet je het oprapen. Je moet het kleiner maken. Je moet het inlijven.” In haar kleine, gepijnigde lichaam klopte een groot warm hart vol mensenliefde. Ook in het verzorgingshuis altijd in de weer met bewoners die eenzaam waren en

wel een extra portie liefde of een waakhond konden gebruiken. De laatste weken van haar leven waren zwaar. Te zwaar. Mevrouw Waverijn at niet meer en weerde alles en iedereen af. Maar gelukkig, met de juiste medicijnen nam de pijn af en was er weer contact mogelijk. Drie dagen voor haar dood had ik een wondermooie ontmoeting met haar in het ziekenhuis. Mevrouw Waverijn zat rechtop in bed en was helder

wakker. Met haar stem als een bazuin (ze was stokdoof) zei ze: “Ik bid altijd voor de zes miljoen. De zes miljoen die vergast zijn. Het is onvoorstelbaar. Het is het aller-allerergste dat gebeurt is. Je raakt het nooit kwijt. Het zit altijd bij je. Ik had een Joodse vriendin. Saartje heette ze. Ze is opgepakt. Weg. Nooit meer gezien, nooit! Ze is vergast. VERGAST!” Het schalt over de ziekenhuisgang. “Er is niets in de wereld

zo erg dat mij kan overkomen als dat. Ik ging vaak naar haar huis. Dan keek ik om me heen of niemand me zag en dan praatte ik zachtjes tegen haar. ‘Saar, weet je nog? Weet je nog dat we dat en dat deden?’ Kracht van gedenken. Kracht van liefde. Ik weet het zeker: het is deze kracht die ons en de hele wereld draagt.

Paula Irik

In de knollentuin met mobiele keuken

“Kippenpootjes in een enorme soeppan”

“Ik voel me helemaal in m'n knollentuin als het weer zover is. Lekker zelf koken en met elkaar lekker opeten'. Dit zegt Gerard, één van de vijftien deelnemers aan het project 'Cultureel koken doe je samen', in woon- en zorgcentrum Nieuw Vredenburg. Jan uit de Jordaan vult hem aan: “Er gaat niets boven zelfgemaakt eten, dan weet je wat je eet.”

De deelnemers aan het kookproject komen niet alleen uit Nieuw Vredenburg, maar ook van verschillende Cordaanlocaties in Amsterdam West zoals Harry Koningsbergerstraat en Senecastraat. Voordat het koken begint is er koffie met een koekje. Marie trakteert. Ze woont in Nieuw Vredenburg en is de voorafgaande vrijdag zeventig jaar geworden. Iedereen zingt hard 'Lang ze leven' voor haar. Marie zit te glimmen. Iedereen is blij elkaar weer te zien. Ze praten uitgebreid bij. Ze hebben elkaar zo'n twee weken niet gezien, want het kookproject is eens per twee weken. Zo zijn gisteren twee deelnemers kegelkampioen geworden. Ze lopen trots rond met hun medaille om de nek. Ook over de komst van Sinterklaas praten ze uitgebreid. Geert laat zelfs een brief van Sinterklaas zien die hij persoonlijk van de Goedheiligman heeft gekregen.

Soeppan

Na de koffie komen de snijplankjes op tafel. Voor de sla. “Fijn snijden hoor”, zegt Jannie. Ze is begeleider van het kookproject. Geconcentreerd snijden de deelnemers alle ingrediënten voor de sla fijn. Intussen worden twee kookeilanden op wieltjes de Spiegelzaal van Nieuw Vredenburg binnengereden. Daar vindt de bereiding plaats van de kippensoep en Turkse pizza die vandaag op het menu staan. Een vrijwilligster doet de kippenpootjes in een enorme soeppan. Een andere vrijwilligster maakt beslag voor de Turkse pizza. In de Spiegelzaal begint het lekker te ruiken. Een andere vrijwilligster speelt op de vleugel improvisaties.

Jannie vertelt hoe het kookproject 'Cultureel koken doe je samen' drie jaar geleden ontstaan is.

“We gebruikten in de keuken steeds kruiden van Silvo. We hebben Silvo een brief geschreven over ons project en gevraagd of zij eraan bij wilden dragen. Dat wilden ze. Van het geld dat we van ze kregen, hebben we twee mobiele kookeilanden en grote pannen gekocht en zijn van start gegaan. Samen met vijf vrijwilligers koken we wat de deelnemers willen. Meestal gezond, met gerechten uit allerlei landen. Vorige keer was het boerenkool met worst, vandaag Turkse pizza. Een heel enkele keer eten we patat”.

Voldaan

Inmiddels zijn alle ingrediënten voor de sla fijn gesneden en is de kippensoep klaar om op te eten. De Turkse pizza's zitten in de oven. “Lekker soepje”, zegt Bertha. Van de kippensoep wordt gesmuld, sommigen willen een tweede kop. Anderen houden ruimte voor de pizza. De sla wordt opgeschapt. Dan komt de pizza uit de oven. Iedereen krijgt een punt. Sommigen nemen vier punten.

Opvallend is dat de mensen de borden goed leegeten. “Ja, logisch,” zegt Jan, “het is zelfgemaakt, wat wil je nog meer!”

Na het toetje kletst iedereen nog gezellig na om vervolgens voldaan huiswaarts te gaan.

Merel Kloet

NIEUWE PRODUCTIE THEATERGROEP LABELLE “We hebben nog nooit zo goed gespeeld”

De was is het uitgangspunt bij deze voorstelling van theatergroep Labelle

Tussen de balken op de zolder van de Limmickhof zijn lijnen gespannen. Het licht is natuurlijk, wit. Een van de spelers hangt geconcentreerd en met grote precisie wasgoed aan de lijnen. Het publiek neemt plaats en het wordt stil. De beginscène van Tobben met helden is eenvoudig en mooi om naar te kijken. En dat blijft zo. Tobben met helden is de nieuwste productie van Theatergroep Labelle. Dit gezelschap bestaat uit cliënten van Cordaan met een verstandelijke beperking.

Voor de ogen van de verzamelde familie en belangstellenden ontvouwt zich een tafereel met stoelen, zinken wasteilen en spelers die zich vergenoegt met hun voeten in het water achterover laten zakken op hun stoel. Het spel is ingetogen, beheerst. Kleine geluidjes, steelse blikken, een zucht... Decor en kostuums zijn simpel maar doeltreffend gebruikt. De schorten van de waslijn, sokken, klompen, papieren mutsen. De spelers weten alles theateraal te benutten en je blijft er geboeid en ademloos naar kijken. Zonder tekst of met eenvoudige geluiden zijn de acteurs op hun best. Zodra er gesproken wordt, verliest het geheel iets van zijn magie.

Feestelijke première

De ervaren acteurs Maurits, Dionne, Casper en Fran tonen een prachtig bewegingsspel. Daarbij klinkt het geroffel van de klompen als vraag en antwoord over het toneel. Een mandarijn eten wordt bij hen een uitdagend en prikkelend gebeuren. Maar ook de nieuwe held Joran ter Horst valt op, juist door zijn uitgelaten en ondeugende spel. Het stuk eindigt al te snel met een vrolijke dans en een hartelijk, welgemeend applaus.

“We hebben nog nooit zo goed gespeeld”, zegt Fran na afloop. En ook de anderen tonen zich bij een glas champagne zeer tevreden over hun prestatie. Na deze feestelijke première kunnen ze ‘de boer op’ met hun voorstelling en op andere locaties gaan spelen. Anita Molenaar, regie-assistente, vertelt: “De groep is enorm gegroeid. Ze doen alles zelf, ook achter de schermen. Ik hoef niks meer te zeggen, sterker nog, als ik me ermee bemoei, gaat het niet goed.”

“Niet alles ligt vast in de voorstelling”

We zijn uitgegaan van het boek ‘Helden op sokken’ van Annie Makkink. Een prachtig kinderboek met heel mooie tekeningen. Het gaat over een zus en tien broers. De zus, gespeeld door Karin Hof, moet altijd thuisblijven, het huishouden doen en de was, terwijl de broers allerlei stoere dingen doen.

Fascinerend

We zijn begonnen met improvisaties rondom de was. We hebben alles met de was gedaan wat je maar kunt verzinnen. Daaruit is dit spel ontstaan. Ook de klompen zijn een element uit het boek en daar hebben we veel mee geëxperimenteerd. Onze decorontwerper had mutsen gevouwen en met de schorten en handdoeken van de waslijn vormde dit opeens een soort klederdracht. Alles viel op z'n plek en daar zijn we verder mee gaan werken.

“Niet alles ligt vast in de voorstelling, en dat willen we ook niet. De improvisatie met de mandarijnen is elke keer anders. Dionne verast de anderen steeds met haar spel. En ook Maurits daagt Caspar uit, in zijn bewegingsspel met de stoelen. Het is steeds net even anders en er komt dan ook een lach die echt is. Joran is nieuw in de groep en hij speelt prachtig. Jong en energiek en hij heeft een heel grote verbeeldingskracht.” De nieuwe voorstelling lijkt precies te passen bij de capaciteiten van de acteurs en dit zorgt voor een beheerste en ontspannen stijl van spelen die fascinerend is om naar te kijken.

De voorstelling is geschikt voor grote en kleine ruimtes. U kunt hem boeken bij Thea Teunissen, Stichting Prisma. tel. 06 507 450 85 of mail naar tteunissen@stichtingprisma.nl

Elise Kaandorp

colofon

CC is een periodiek voor medewerkers, vrijwilligers en relaties van Cordaan. Het verschijnt in een oplage van 10.000 exemplaren, 6 keer per jaar. Jaargang 03, nummer 01, februari 2010.

Hoofredactie Wolter Knijff
Eindredactie Ronald Leeuwis
Aan dit nummer werkten mee Elise Kaandorp, Petra Borst, Nadia Pignato, Paula Irik, Tamara Streng, Serkan Sert, Jeannette Bosmans, Merel Kloet, Rozette Wallega, Willemien Schenkeveld
Druk Drukkerij De Raat & De Vries
Ontwerp en opmaak Forma Concreta
Fotografie Michael Kooren, Elise Kaandorp, Petra Borst, Serkan Sert, Ronald Leeuwis
Overname Artikelen uit deze publicatie mogen, uitsluitend na schriftelijke toestemming van de redactie, worden overgenomen met bronvermelding
Redactieadres Redactie CC, Postbus 1103, 1000 BC Amsterdam, e-mail: cc@cordaan.nl, tel: 020 - 435 63 24

Ingezonden brieven en kopij (max. 300 woorden) bij voorkeur als Word-bijlage per e-mail zenden naar de redactie. De redactie behoudt zich het recht voor bijdragen te weigeren, in te korten of naar een latere uitgave te verplaatsen, vanzelfsprekend in overleg met de auteur. Anonieme bijdragen worden niet geaccepteerd.